

## KAPITTEL EN

SEPTEMBER

KABUL, AFGHANISTAN

Doktor Heather Fontaine spente føttene fast til sandbrettet og satte utfor. Ingenting var som følelsen av vinden i ansiktet og denne fredfylte lommen av tid som strakk seg fra toppen til bunnen av fjellet. Det var beste medisin mot stress. Bamyan-fjellene lå bare tre timer fra Kabul. Tatt i betraktning at eventyret kunne vurderes som relativt trygt, var ikke turen noe å lure på engang når de endelig hadde fri. Heather var på ingen måte en treningsentusiast, men hun var slett ikke verst på sandbrett eller snøbrett.

Gina Wicks, sykepleieren, ropte oppmuntrende, og Heather smilte bredt. Det var fint å se at den unge enken kunne nyte øyeblikk som dette. Mannen til Gina, Brad, var blitt drept i såkalt «vennlig ild», og Gina hadde kommet tilbake bare noen uker tidligere for å fullføre tjenestetiden.

Nederst i bakken skrenset Heather slik at brettet stanset.

«Fantastisk, Heather», sa Gina. «Ingen ville ha trodd at du hater å trene.»

Heather lo. «Dette er ikke trening, det er pur lykke.»

De to andre vennene i følget samlet utstyret sitt, og de gikk tilbake mot Jeepen.

Mens Gina kjørte, lente Heather hodet bakover og lukket øynene. Hun var trett, men på en god måte. Ikke på en tolv-timer-i-strekk-operasjoner-du-mister-pasienten-måte. Hun trengte dette. De trengte det alle sammen. Men nå var det på tide å dra tilbake, og hjernen hennes var

allerede i ferd med å slå over i arbeidsmodus, hun så for seg pasientene som ventet på henne i postoperativteltet.

Hun måtte ha døset av, for plutselig dultet Gina henne i armen. Heather åpnet øynene og skjønte at de nesten var tilbake ved basen. «Wow.» Hun gned hånden over kinnet og trakk pusten dypt. «Jeg må ha sovnet.»

«Du har snorket som en traktor hele veien.»

Heather himlet med øynene, men smilte. «Du, kan du stoppe ved sykehuset? Jeg vil se innom et par pasienter.»

«Nå?»

«Ja, hvis det er greit?»

«Eh ... jo da.»

Hun kjente et stikk av dårlig samvittighet da de to kvinnene i baksetet stønnet godmodig.

«Forresten, glem det. Jeg kan stikke bort etter at du har satt av de andre.»

Gina dreide på rattet og styrte mot sykehuset. «Ikke noe problem. Du trenger ikke lang tid der. Jeg setter av deg først, og så henter jeg deg igjen når du er ferdig.»

Ingen protesterte, og like etter travet hun bort mot postoperativ avdeling. De store sykehusteltene kunne riktignok se slitte og gamle ut fra utsiden, men de var forsynt med det mest avanserte innen utstyr til dem som trengte det. Og dem var det mange av, både sivile afghanere og amerikanske soldater.

Det hadde vært deilig å henge sammen med vennene. Hun visste at hun trengte dette mentale avbruddet, men hadde likevel ikke greid å koble ut pasientene fra tanker og hjerte mens hun var borte. Ikke det at de andre legene ikke var i stand til å ta godt vare på dem, men ...

Heather fikk øye på en av legene som hadde avløst henne. «Hei, Hank, vent litt!»

Han snudde seg. «Hva gjør du her?»

«Vi kom tilbake litt tidligere, så jeg tenkte jeg skulle stikke innom. Oppdater meg.»

Han gjorde det og klappet henne på skulderen. «Glad for å ha deg tilbake, Heather, det er for stille her uten deg.»

Hun rynket på nesen. «Jeg vet ikke helt hvordan jeg skal tolke det.»

Han lo. «Skal jeg hente en kopp kaffe til deg?»

«Gjerne, takk!»

«Straks tilbake.» Han satte kursen mot kafeteriaen.

En bevegelse lenger borte fikk henne til å stanse opp. Hun sto mellom teltene – til høyre var operasjonssalen, til venstre den postoperative avdelingen. Hun festet blikket på skikkelsen som nærmet seg, og merket seg at han hadde fanget oppmerksomheten til flere andre.

Han trasket tungt mot dem med hodet bøyd, t-skjorta var to nummer for stor og slang rundt den spede skikkelsen. Han gikk forbi to militærkjøretøyer, videre mellom to telt og var på vei mot postoperasjonsteltet.

Jo nærmere han kom, jo mer ble det klart for henne hva som var i ferd med å skje. Vissheten satte seg i magen. «Nei», hvisket hun. «Nei!» Hun løp mot ham. «Vær så snill! Nei!»

Han stanset og møtte blikket hennes. Hun kunne se desperasjonen hans selv på avstand. Et øyeblikk sto han urørlig med en halv fotballbanes avstand mellom dem. Så rev han av seg t-skjorta. Heather frøs til da hun så bomben som var spent fast rundt brystet hans.

«Hjelp meg!» Han grep rundt bomben, kjempet med den, forsøkte å rive den av kroppen.

«Nei! Stopp! Ikke kom nærmere! Bombe!»

Hoder stakk ut fra teltene.

Heather slapp ikke tenåringen med blikket. Han hadde greid å rive den eksplosive delen delvis av, gaffatapen løsnet, noe av den revnet. Han holdt bomben ut fra høyre side av kroppen, og et øyeblikk trodde hun at han kunne greie å slippe den og komme seg unna.

Eksplisjonen sendte gutten i været og slengte ham med ryggen først på den hardtråkkede jorden. Heather skrek. Hun styrtet mot ham, trakk hansker ut av vesken, hørte andre rope at hun måtte trekke seg tilbake, at det kunne være en bombe til, men hun kunne ikke la ham bli liggende slik. Hun gikk ned på knærne ved siden av ham. Den høyre armen var borte, den høyre flanken hans et istykkerrevet kaos. Blod pumpet ut av skulderen hvor armen hadde vært, og hun trykket en hånd over såret.

«Hold ut!» ropte hun til ham. «Hold ut!» Han var ved bevissthet, øynene hans vek ikke fra hennes. «Hva heter du?»

«Abdul», hvisket han. «Jeg er så lei for –»

Så lukket han øynene.

Heather så seg over skulderen. «Kan noen komme og hjelpe meg!»

En lege kom løpende fra teltet, og Heather begynte å jobbe med gutten og mistet all føling med tiden. Han kunne ikke være mer enn fjorten–femten år gammel! «Vær så snill, hold ut.»

Hun registrerte at andre kom og hjalp til med å løfte ham over på en bære og inn i operasjonssalen. Hun løp ved siden av ham med hånden over det åpne såret. Minutter ble til timer mens de forsøkte å lappe sammen gutten. En annen lege prøvde å feste armen hans på plass. Heather gjorde hva hun kunne med overkroppen. Hun festet det siste stinget og snappet etter luft.

«Det var det», sa hun. «Nå må vi bare vente.»

\*\*\*

To timer senere, inne i postoperativteltet, satt Heather og døde i stolen ved siden av Abduls seng.

Alarmen i monitoren vekket henne, og hun sprang opp. Hjertet hans hadde stoppet.

Febrilsk pumpet hun brystet hans. «Vær så snill, vær så snill, vær så snill, ikke gi opp! Du ba meg om hjelp, og jeg skal hjelpe deg, men du må leve.» Enda mer pumping. Svetten silte.

Hun ante ikke hvor lenge hun hadde holdt på da Gina la en hånd på skulderen hennes. «Heather ...»

Heather stanset, pustet tungt og hørte monitoren flate ut. Det var over. De hadde mistet ham. Hun knep igjen øynene, blunket og så opp på venninnen. Dette var ikke stedet for å bryte sammen. «Hva gjør du her?»

«Jeg kom tilbake rett etter eksplosjonen for å se om jeg kunne hjelpe til. Og sjekke om det gikk bra med deg. Jeg er lei for det.»

Heather hikstet halvkvalt og snudde seg bort fra henne, så rev hun av seg hanskene og styrtet ut gjennom døren. Solen var på vei ned og farget himmelen i vakre farger. Men hun hadde ikke lyst til å feste seg

ved det vakre nå som hun var omgitt av død. Ikke i kveld.

«Heather!»

«Jeg trenger å være alene, Gina. Vær så snill.»

Kvinnen nølte, så snudde hun seg og gikk tilbake inn i teltet.

Heather ble gående fram og tilbake borte ved søppelkontaineren. Hun kjempet for å holde følelsene under kontroll. Hun ville gråte, skrike, slå løs på ondskapen som hadde strammet grepet rundt dette landet, men hun gjorde det ikke. Hun kunne ikke.

Hun trakk pusten dypt og snudde seg for å gå tilbake da hun fikk øye på den fulle søppelposen ved veggen.

En marineblå t-skjorte lå på toppen. Hun plukket den opp, merket seg de hvite malingsflekkene på venstre skulder. Så t-skjorta for seg på tenåringsen som hadde kommet for å drepe dem.

Hun trykket den mot ansiktet og gråt.

\*\*\*

JANUAR

GREENVILLE, SØR-CAROLINA

Heather svingte bilen inntil fortauskanten utenfor bestevenninnens hus, parkerte og slo av motoren. Brooke James bodde i et middelklassenabolag; huset som kunne ligne en hytte, var omgitt av en velstelt hage. Selv midt på kalde vinteren var den velstelt.

Det var bare slik Brooke var, venninnen Heather satte så høyt. Som oftest gledet hun seg til å treffe henne, men i dag kjentes ikke festmasken naturlig. Det venstre benet dirret opp og ned – et sikkert tegn på at hun var urolig og stresset. Hun forsøkte ikke engang å stanse det. «Bare dra hjem», mumlet hun for seg selv. «Hvis du drar hjem, kan du legge deg på sofaen med en god bok.» Og med jevne mellomrom sjekke alarmsystemet, samt vinduer og dører for å forsikre seg om at ingen tok seg inn.

*Ingen* var mer konkret enn personen som tilsynelatende hadde begynt å stalke henne. Det var fire måneder siden hun hadde kommet hjem fra aktiv tjeneste i krigssonen, og fortsatt strevde hun med søvnen. Hun skvatt til ved skarpe lyder, unngikk folkemengder, men greide å fungere på jobb uten for store problemer. Noe som i seg selv var mer-

kelig nok, men hun hadde begynt å akseptere at det var slik hjernen hennes håndterte situasjonen akkurat nå. Det var bare det at denne personen var i ferd med å skyve henne over kanten igjen, rett tilbake i det mørke hullet hun hadde forsøkt å flykte fra da hun satte seg på flyet hjem.

Hun satt anspent og forknytt mens hun skannet området på vakt for ham. Hun så ingenting som fikk alarmklokkene til å ringe, og senket skuldrene en anelse.

Men hun hadde likevel mest lyst til å dra hjem. Hun vred om på tenningen. Nølte. Og skrudde av motoren igjen. «Æsj.»

Hun hadde lovet Brooke og de andre at hun skulle komme. De skulle ha velkomstfest for Gina som hadde kommet hjem fra Afghanistan.

Men da måtte hun først komme seg ut av bilen. Hun trykket tommel og pekefinger mot øynene. Ginas hjemkomst hadde vekket til live alle minnene hun hadde jobbet så hardt med å legge lokk på. Få bukt med. Ignorere. Gina hadde kommet hjem et par uker tidligere, og Heather hadde greid å unngå henne. Hun var ikke stolt av det, men sannheten var at Gina var en vandrende påminnelse om den dagen Heather slett ikke ville bli minnet om.

*Og strategien med å unngå Gina har fungert aldeles strålende, ikke sant?* Å rette sarkasmen mot seg selv hjalp ikke. Det var på tide å oppføre seg som en voksen og ønske velkommen hjem kvinnen som aldri hadde vært annet enn en god venn. Hun la nøklene i vesken. Livet hadde nok av utfordringer om hun ikke i tillegg måtte leke gjemsel med en som drev og stalket henne.

Jo lenger Heather satt, jo mer intenst flammet raseriet. En forfølger? Nei ... mer en iakttaker. Han betraktet henne på avstand, men nærmet seg ikke – det vil si, han oppførte seg som om han ville det, men ombestemte seg i siste liten.

Det gjorde henne nervøs. Selv da hun tjenestegjorde på sykehusbasen i Afghanistan, hadde hun ikke vært så skvetten. Hun hadde egentlig ikke sett for seg at hun skulle vende tilbake til Kabul etter så lang tid hjemme, men forsvaret var i manko på leger og sendte henne ut på nytt. Da perioden hennes var over – like etter bombingene – dimitterte hun med håp om at nervene og marerittene ville roe seg. Og det gjorde

de. Hun hadde gjort framskritt, hadde kommet seg videre i livet. Og så kom Gina hjem og vekket til live minnene fra den dagen på sykehuset for fire måneder siden.

Enda et blikk i bakspeilet hjalp ikke. Heller ikke en sjekk i sidespeilene.

Det var ingenting og ingen der.

Men hun hadde sett ham. Flere ganger. Hun fikk bare aldri studert ham skikkelig. En gang, da hun var på jobb, trodde hun at han ville forsøke å snakke med henne, men så hadde en kollega kommet bort. Da hun snudde seg mot der hun hadde sett ham, var han borte.

Men ... det korte glimtet hun hadde fått, minnet henne om noen. Hun hadde sett ham før. Men hvor?

Telefonen hennes vibrerte, og hun plukket den opp fra holderen. «Hallo?»

«Skal du sitte der ute hele ettermiddagen, eller kommer du inn?»

Heather lukket øynene og trakk en dyp, rensende pust. «Unnskyld, jeg bare tenkte på noe. Jeg kommer.»

«Du har med badedrakt, ikke sant?»

«Ja, men –»

«Fint. Vi er i bassenget. Se å få skiftet, og hopp uti med oss.»

«Noe sjefete i dag, eller?»

Brooke bare lo, og Heather greide ikke å holde tilbake smilet som nappet i munnvikene.

«Du er klar over at det bare er to grader over frysepunktet her ute?»

«Det er derfor mannen min har lagt inn oppvarmet basseng. I tillegg har vi badestamp. Du kommer til å elske det, tro meg. Det er veldig avslappende.» Hun tidde litt. «Og *avslappende* er kanskje akkurat det du trenger?»

Heather lo. «Jeg er på vei.» Hun la på og tok vesken opp fra gulvet.

Da hun kikket opp, fanget blikket hennes en skygge som bevegde seg på gaten foran nabohuset. Et flyktig glimt av en person med baseballkaps, skjerf og rutete jakke. De samme klærne hun hadde sett da hun kom ut av sykehuset dagen før, og dagen før der. Han forsvant bak en varebil som sto parkert på gaten, så dukket han opp igjen med hendene nedi jakkelommene.

Hun dyttet opp døren, spratt ut av setet og la på sprang i retning av der hun hadde sett mannen.

«Heather!»

Ropet bakfra nådde ørene hennes, men hun stanset ikke. Rett der borte var mannen som fulgte etter henne. Eller betraktet henne. Samme hva.

Føttene hennes hamret mot asfalten. «Hei, du der!»

Mannen ble stående som frosset. Så snudde han seg og løp, hoppet inn i en mørk personbil og forsvant nedover gaten.

En hånd la seg på armen hennes. På instinkt spant hun rundt og langet ut med neven. Den traff hud. Et stønn unnslett angriperen idet skarp smerte skjøt fra knokkene til handledet hennes. Offeret snublet bakover.

«Heather!»

Hun stanset, pustet tungt med pulsen dunkende i ørene. «Travis?» Heather sprikte med fingrene for å sjekke at hun ikke hadde brukket noe. Hun trakk et lettelsens sukk da hun merket at hun kunne bevege dem fritt, til tross for smerter.

Travis Walker sto foroverbøyd med den ene hånden over kinnet. «Milde måne, det var litt av en kraft.»

Heather gispet forskrekket. «Åh ... å, nei! Unnskyld, jeg er så lei for det. Hva gjør du her?» Hun hadde slått ham. Den første fyren hun hadde vært interessert i siden ... en evighet. Men hun hadde vært for mistroisk til å la ham få vite det. Og nå hadde hun slått ham.

«Jeg parkerte rett bak deg og så at du ble sittende i bilen», sa han. «Jeg kom for å slå følge med deg inn, men så begynte du plutselig å løpe nedover gaten.»

«Og da bestemte du deg for å ta opp jakten?»

«Og *fange* deg, noe jeg angreir på nå.» Han rettet seg opp og krympet seg. «Hva var det du løp fra?»

«Ikke *fra*. *Mot*.» Hun kastet et blick tilbake der hun hadde sett mannen. Borte nå, selvsagt. «Og jeg ... jeg er ikke sikker. Jeg tror noen stalker meg.»

«Det høres passe paranoid ut, synes du ikke?»

«Litt, i hvert fall uten nærmere forklaring.»



«Heather?» Det bekymrede ropet til Brooke fra terrassen fremkalte et dypt sukk.

«Er der om et minutt!» Hun stønnet. «Jeg skal forklare senere. Jeg vil ikke at dette skal være noen stor greie i kveld.» Trangen til å dele bekymringen og frykten var nær ved å overmanne henne. Men selv om hun var blitt litt kjent med Travis de siste fire månedene, takket være vennskapet med Brooke, som var kona til bestevennen hans, svelget hun ordene og gikk et skritt nærmere. Hun studerte såret hans. Selv med blått øye tok han seg godt ut. «La meg få se på det.»

«Det går bra. Det var et streifslag. Jeg vil bare vite hva det er du ikke vil lage noen greie ut av.»

Heather bøyde seg nærmere. «Travis, kom igjen.» Hun kjente et snev av parfymen hans. En lukt hun forbant bare med ham.

«Niks.» Han rygget tilbake. Uttrykket i ansiktet hans fanget nysgjerrigheten hennes. Han gned seg rett under såret, de grønne øynene glimtet, en blanding av beundring og ... var det frykt?

Hun trakk på øyebrynet. «Hva i all verden er i veien med deg?»

Han rødmet. «Ingenting. Jeg blir bare nervøs av leger.» Han bøyde seg og plukket opp Stetson-hatten som hadde flakset av det mørkeblonde håret da hun langet ut mot ham.

«Leger gjør deg ...» Hun bråstoppet. Så brøt hun ut i latter. Da han ikke lo med henne, døde latteren hen. «Tuller du med meg?»

«Nå kjenner du min dypeste, mørkeste hemmelighet.»

«Det tviler jeg på. Har du tenkt å utdype det, eller?»

Han så spørrende på henne. «Har du tenkt å fortelle meg om den personen du tror stalker deg?»

«Heather? Travis? Er alt i orden?» Brooke ropte fra terrassen igjen, stemmen var både nysgjerrig og bekymret.

«Vi kommer, Brooke.» Heather fryktet at den umettelige nysgjerrigheten til Brooke – som sikkert forklarte hvorfor hun var en så god psykolog – ville overvinne henne, og da ville hun begynne å grave og spørre om ikke de skyndte seg. Hun vinket mot huset. «La oss gå inn til selskapet og få lagt noe kaldt på øyet.»

Han så granskende på henne, og et brøkdels sekund trodde hun han

ville insistere på en utdypende forklaring på den merkelige oppførselen hennes. I stedet nikket han kort.

Hun kastet et siste blikk over skulderen før hun ristet av seg den illevarslende følelsen betrakteren hadde gitt henne, og lovet seg selv at hun skulle hygge seg denne kvelden.

Selv om det var døds vanskelig.

\*\*\*

Travis lente hodet bakover mot kanten av badestampen og lot boblene hamre løs på kroppen mens det banket i venstre øye og kinnben. Han hadde byttet ut cowboystøvlene og Stetson-hatten med badebukse og en gammel t-skjorte fra studiedagene ved Baylor-universitetet. Caden Denning og mannen til Brooke, Asher, satt overfor ham, mens Gavin Black passet på grillen.

Heather, Brooke, Sarah, Ava og Gina var i det oppvarmede bassenget. Rett etter at Asher giftet seg med Brooke året før, hadde han overtalt kameratene til å bli med på å bygge om svømmebassenget til et oppvarmet basseng med badestamp. De hadde malt overdimensjonerte brettspill på sementen: sjakk, backgammon og shuffleboard. Det var blitt litt av en tumleplass.

Der og da hadde Travis syntes de var sprø alle sammen. Men akkurat nå tenkte han at det var den beste ideen de noen gang hadde fått. Hovedsakelig på grunn av badestampen som lå rett inntil bassenget. Han satte seg bedre til rette og hvilte albuene over kanten mellom bassengene. Kvinnene hadde flyttet seg til den grunne delen ved trinnene for å snakke sammen. Travis lukket øynene og lot seg omslutte av det varme vannet.

«Hvordan går det?» Det myke spørsmålet til Heather streifet øret hans. Han åpnet et øye og skjønte at spørsmålet var rettet til Gina.

«Det er ok i dag.» Ginas kastanjebrune hår var samlet på toppen av hodet med en sånn klype kvinner liker å bruke. Lysene fra bassenget kastet et skjær over ansiktet hennes. Hun var vakker på en ujålete måte, men de skjøre trekkene bar preg av stram sorg. Belastningen over å ha mistet mannen ville nok først avta når hun fikk tatt tiden til hjelp.

«Jeg vet ikke hvordan jeg vil føle meg i morgen, men jeg forsøker å

holde meg i aktivitet. Før jeg forlot Kabul meldte jeg meg inn i en sjakkklubb her hjemme, og vi har første møte i morgen. Men det ville være en overdrivelse å si at jeg gleder meg.»

Det triste draget i stemmen fikk Travis til å skjære en grimase, og han lukket øyet. Det var snart seks måneder siden mannen til Gina ble drept i Afghanistan. Hun hadde reist hjem for å begrave ham, og deretter vendt ut igjen for å fullføre tjenestetiden. Et modig valg.

«Det hjelper ikke at svigermoren min legger ut ting på Brads sosiale medier, maser om militæret og alt som er galt med det», sa Gina. «Om meg også. Hun legger skylden på meg og alle som var involvert, for at han er død. Hun mener jeg kunne ha gjort noe. Alle skulle ha gjort noe for å hindre at han døde.»

«Så vondt det må være», sa Brooke.

«Jeg burde egentlig bare slette profilen hans, men vennene hans legger fortsatt ut ting der for å minnes ham, og jeg har ikke hjerte til å ta det fra dem. Eller ... jeg kunne jo bare blokkere henne. Men det virker heller ikke rett. Jeg ser det for meg. Hashtag verstesvigerdatternoensinne.» Hun gned seg i øynene. «Og for å være ærlig, så har jeg ikke lyst til å miste det han selv har lagt ut.»

«Jeg har sett noen av de innleggene», sa Heather, «og jeg kan forestille meg at det er vanskelig for deg. Kan du ignorere henne eller slumre henne?»

«Jeg har ignorert henne. I det minste forsøkt. Det går ikke så bra.» Gina ristet på hodet. «Jeg må holde meg unna sosiale medier til hun roer seg – og det vil hun nok. Med tiden.»

Heather strøk venninnen over skulderen. «Jeg er lei for det.»

Travis kikket bort på Caden og merket at han betraktet kvinnene.

Mest Ava. Hun var barndomsvenninnen til både Caden og Sarah, men det var åpenbart at Caden ønsket å ta vennskapet til et nytt nivå.

Travis hevet brynet og fanget blikket til vennen. Caden så uttrykksløst på ham og rullet over på siden så han ble liggende med ryggen mot Travis. Han la armene i kors over kanten på badestampen og hvilte haken mot dem. Travis skrev informasjonen bak øret. Caden var altså interessert i Ava. Det var en lettelse. En stund hadde han trodd at han var tiltrukket av Heather.

Han kunne godt ha forstått det, selvsagt. Heather så ut som en modell med det lange, blonde håret sitt, den kremhvite huden og øyne som minnet ham om safirsmykket moren hans pleide å pynte seg med ved spesielle anledninger. Og selv om han først hadde blitt tiltrukket av hennes vakre ytre, var det hjertet hennes som trollbandt ham.

Travis hadde stort sett et sunt selvbilde, men når det gjaldt kvinner, kunne han føle seg som en fisk på land – spesielt etter at det siste forholdet hadde gått rett vest. Heather var så langt over hans nivå at han ikke nådde opp selv om han sto på tærne. Han ble ofte lammet når han var i nærheten av henne. Det var tåpelig, selvfølgelig, men like fullt et faktum.

«... vennlig ild», sa Gina. «Hva er det som er så vennlig med den? Den tar fortsatt liv.»

«Å, Gina ...» Stemmen til Brooke var myk, full av sympati og smerte for venninnen.

Gina veivet henne bort. «Unnskyld. Det har vært tøft å være hjemme og forsøke å tilpasse meg livet uten Brad.» Hun gjorde en pause. «Men her er en god nyhet: Jeg begynner i ny jobb i morgen.»

«Ny jobb?» Heather la hodet på skakke og rynket pannen.

«Det er foreløpig deltid, i et byggefirma, men det kan bli en fulltidsjobb. Det var en venn av meg som tipset meg om den. Jeg snakket med sjefen, og han sa han ville gi meg en sjanse.»

«Byggebransjen?» spurte Brooke. «Hva skjedde med sykepleien?»

«Jeg ... jeg er ikke helt klar for å vende tilbake til det ennå. Jeg bare –» Hun så bort. «Jeg er ikke sikker på om jeg har lyst til å jobbe med det mer.»

Heather og Brooke vekslet blikk, og Heather trakk lett på skulderen.

«Men greier du deg økonomisk?» spurte Brooke. «For vi kan hjelpe deg, vet du.»

Gina blunket. «Det er veldig snilt, men nei, jeg kunne aldri ta imot pengene deres. Jeg klarer meg fint nå, men pengene fra livsforsikringen til Brad og kompensasjonen fra militæret varer ikke evig, så jeg må begynne å tenke på framtiden og legge planer. Og ...» Hun trakk pusten dypt. «Derfor legger jeg ut huset for salg.»

Sarah gispet, og Gina smilte vemodig.

«Jeg vet det. Det virker kanskje ekstremt, men jeg takler ikke å bo der uten ham.»

«Det er forståelig. Hvor har du tenkt å bo, da?»

«Hos foreldrene mine. Inntil videre. Jeg skal snart se meg om etter noe annet. Selv om jeg er glad i dem, er jeg ikke sikker på hvor lenge jeg greier å bo der.» Gina skjøv noen hårstrå bak øret.

«Hvor lenge var dere gift?» spurte Ava. «Jeg føler at jeg burde vite det, men jeg husker ikke.»

«I litt over ett år, men vi var sammen i to.»

«Brad var en fantastisk mann», sa Heather. «Jeg ble alltid glad når han kom innom sykehuset for å besøke deg. Jeg likte så godt humoren hans og at han var så åpenbart glad i deg.» Hun ristet på hodet. «Det skulle aldri ha skjedd, og jeg er skikkelig lei meg for at jeg ikke klarte å redde ham. Jeg forsøkte, Gina, jeg lover. Jeg forsøkte.»

«Jeg vet du gjorde det. Men både du og jeg vet at det ikke ville hatt noe å si hvilken lege det var», sa Gina. «Han levde knapt ti minutter etter at han kom på sykehuset – og det var takket være deg at han fikk de minuttene.» Kvinnene samlet seg tettere rundt Gina, som trakk på skuldrene og lo humørløst. «Jeg høres ut som den festbremsen. La oss snakke om noe annet.»

«Du Gina», sa Caden. «Hva med et slag sjakk? Skal vedde på at jeg slår deg. Jeg har øvd.»

Denne gangen lo Gina, ansiktet hennes myknet opp, og sporene av sorg ble visket ut et kort øyeblikk.

«Slå meg?» gliste hun. «Det kalles vrangforestilling.»

Hun reiste seg og slo en badekåpe om seg idet de gikk bort til det gigantiske sjakkbrettet ved siden av bassenget. Travis lukket øynene igjen, glad for å se Gina smile.

«Cowboy, har du tenkt å ligge der til huden går i oppløsning, eller vil du overta grillingen av ribbesteiken? Det er min tur til å hoppe i badestampen.»

Spørsmålet fikk Travis til å smile. «Kommer.» Han og Gavin var blitt gode venner på rekruttskolen, og hadde holdt kontakten selv om de hadde valgt forskjellige retninger videre i livet. Gavin holdt stand i Afghanistan i mer enn to år. Travis, derimot, var der kun på ett oppdrag før han grep første og beste anledning til et engasjement som ambulansearbeider. Da han ble lei av det, søkte han politihøyskolen. Så, etter å

ha jobbet seg opp som detektiv og blitt en del av SWAT-teamet, ble han fylt av en rastløshet han ikke greide å riste av seg. Det utløste neste valg. Han startet sitt eget sikkerhetsfirma og ble sin egen sjef. Han leide også inn Gavin og Asher, som nå var mer partnere enn ansatte.

«Du burde sette opp farta», sa Caden med en slepen sørstatsdialekt og så opp fra spillet, «ellers kan det hende noen slår deg i det andre øyet.»

«Skjønner ikke hva du snakker om. Det er bare allergi.»

Travis ignorerte den dempede latteren til Caden og Asher – og Ginas spørrende blick – og halte seg opp av vannet. Han tok en av badekåpene fra knaggen på veggen før kulden rakk å fordrive all varmen etter badet.

Brooke og Asher stelte godt med gjestene sine, og han var alltid glad for å bli bedt – spesielt når anledningen bød på matlaging og basseng.

Og Heather.

Da han kom til grillen, fant han fram en av sausene han hadde kjøpt. En lys latter hørtes fra badestampen.

Det var Heather.

Han fikk frysninger oppover ryggraden. Frysninger som ikke hadde noe med været å gjøre, men med det faktum at jo mer han hang rundt Heather Fontaine, jo bedre likte han henne. Men det var definitivt noe som plaget den vakre kirurgen, og Travis ville vite hva det var.

Hun hadde jaget etter noe – eller noen – og det stramme uttrykket rundt munnen og frykten i øynene hennes da hun langet ut mot ham, sa en hel del.

Han rørte ved det ømme venstreøyet. Huden hadde ikke sprukket, men speilet på badet bekreftet at den var bemerkelsesverdig rød. Å styre unna spørsmålene som haglet over ham med det samme han kom inn i huset, hadde krevd sin mann. Allergi. Ja vel?

Kommentaren fra Caden fikk ham til å lure på om mannen hadde vært vitne til hendelsen, eller om han bare var rågod på å gjette. Det kunne han umulig få bragt på det rene uten å spørre, og det hadde han ikke tenkt å gjøre.

Da han hadde fått penslet kjøttet med enda et lag av den medbragte spesialsaus, gikk han inn. Gavin var i ferd med å hente drikke fra kjøleskapet. «Ribbesteiken er klar om et kvarter.»

Gavin nikket. «Takk for at du tok den med.»

«Vet du hva det kostet meg å la være å steike den ferdig og kose meg med den hjemme? Til og med foreldrene mine håpet på å få en smak.»

«Kunne de kjenne lukten helt fra huset sitt?»

«De og hver eneste kvegarbeider i området.» Det var prisen for å ha familien boende så tett på, i tillegg til alle folkene som jobbet for dem. Men han ville ikke byttet det mot noe. «De hater meg nå, men jeg nektet å dele. Kun løftet om at jeg skulle kokkelere for dem i en ikke altfor fjern framtid, lot meg beholde navnet mitt i testamentet.»

Gavin smilte. «Glad for at du greide å beskytte maten – og bli værende i testamentet.»

«Det var på nære nippet.»

«Hvordan går det på ranchen? Du har ikke snakket så mye om den i det siste.»

«Ikke så mye å nevne, det går for det meste greit. Noen ganger ikke så greit. Har en hest vi må avlive om ikke så lenge. Søsteren min kommer til å ta det skikkelig hardt.»

Gavin så medfølelse på ham. «Det var leit å høre. Den hun har hatt så lenge?»

«Mer enn tjue år.» Han orket ikke engang å tenke på det. «Det går bra med fatter'n. Han arbeider på kontrakt for sheriffen når han ikke tar seg av ranchen. Har han ikke hendene fulle, blir han sprø.» En skulle tro at å drive en ranch var nok, men Travis visste at faren savnet å være i politiet. «Mutter'n bare rister på hodet.» Han tidde og kikket på telefonen. «Jeg har fått en jobbforespørsel fra den senatoren som gifter seg neste måned i Asheville. Kan du og Asher være med?»

«Ja visst.»

«Vi må nok være der alle sammen.»

«Da er det bra du har fått tre nye på laget. De er sårt tiltrengt.»

«Takk.» Travis sendte en godkjenningsmail som automatisk ville føre avtalen inn i kalenderen. «Hvordan går det med Sarah?» Noen måneder tidligere hadde søsteren til Caden, Sarah, blitt kidnappet av Taliban og holdt fanget helt til Gavin og teamet hans reddet henne. Hun og Gavin var nå forlovet og planla bryllup.

«Det går bra. Hun har snakket en del med Brooke og kommet et

langt stykke på vei. Hun har mer fred med seg selv, virker det som, og med faren ... med alt.»

«Trives hun fortsatt i jobben?» Sarah var blitt tilbudt jobb som gravejournalist i en lokalavis da hun dimitterte fra militæret. Hun hadde omsider takket ja etter flere måneders grubling. Det at de var villige til å vente på henne, sa mye om respekten hun hadde i fagmiljøet.

«Hun gjør det. Det er litt annerledes enn oppgavene i Kabul, men hun trives. Jeg liker det fordi det er langt ifra så farlig.»

«Skjønner jeg godt. Hun er skikkelig dyktig. Noen av artiklene hennes var bare helt ville, de ble surrende rundt i hodet på meg.»

«Du taler for menigheten, broder.»

Travis klukket og kikket bort på kvinnene som hadde tatt på seg badekåper og samlet seg under en av varmelampene. «Har du snakket med Heather i det siste?»

«Jeg snakker med henne når jeg treffer henne, litt nå og da. Sarah ser henne oftere enn jeg. Hvordan det? Er det noe som foregår?»

«Jeg er ikke sikker.» Travis fortalte Gavin om da hun løp bortover gaten – men utelot det med at hun slo ham i øyet. «Hun sa at hun ikke løp *fra* noe, men *mot* noe.»

«Mot hva?»

«Jeg vet ikke. Hun skulle til å fortelle meg det, men så kom Brooke og avbrøt, og Heather sa at hun skulle forklare senere.»

Gavin strøk seg over skjeggstubbene. «Hun virker faktisk litt mer anspent enn vanlig.»

«Hvordan da?»

«Bare ...» Han trakk på skuldrene. «De siste gangene jeg har truffet henne, har hun vært litt ... utenfor. Anspent er vel det eneste ordet jeg kommer på – sammenknytt.»

«Ja.» Travis tygde på det. «Jeg antar at hun kommer til å fortelle oss hva det gjelder når hun er klar.»

Gavin snøftet avvisende. «Det kan hende Heather åpner seg for Brooke, men det betyr ikke at du kommer til å få vite hva som foregår i hodet hennes.»

Sant nok. Brooke ville aldri finne på å bryte fortroligheten. Hvilket



innebar at Travis var nødt til å foreta graving på egen hånd. «Jeg tror kjøttet er ferdig nå. Er du klar?»

«Jeg har vært klar hele tiden, men du har fått meg til å stå her og skravle i stedet for å kaste meg over maten.»

Travis lo og førte an mot terrassen. Med tre varmelamper, grillen og bålpannen var kulden slett ikke så verst. Asher hadde allerede begynt å dele ut tallerkener.

Da de hadde fylt tallerkenene til randen og samlet seg rundt bålpannen, ventet Travis på at Asher skulle be for maten før han kastet et blikk bort på Caden. «Hvem vant?»

«Hold kjeft.»

Gina gliste, og Caden skulte. Så smilte han og trakk på skuldrene. Samtalen gikk over i småprat helt til Brooke snudde seg mot Heather.

«Hva var det du løp fra tidligere i kveld?»

Heather stivnet, og leppene ble en anelse stramme. «Ingenting.»

«Løp?» Sarah så spørrende på dem. «Når begynte Heather å løpe frivillig?»

De andre smilte. Heathers aversjon mot fysiske anstrengelser var ingen hemmelighet.

Gina bøyde seg fram. «Heather, fortell.»

Heather himlet med øynene, så sukket hun. «Dere kommer til å tro det har tørnet for meg, alle sammen.»

«Nå er du i hvert fall nødt til å fortelle», sa Sarah. «Har du sagt A, må du si B.»

Travis merket seg at de blå øynene til Heather mørknet, han så furen i pannen og det nesten umerkelige glimtet av frykt. Han rynket brynene. «Hva er det som skjer, Heather? Vi er vennene dine og vil hjelpe deg.»

Heather vendte blikket ned. «Dere ... nei, dropp det. Det er *kanskje* ikke noe problem.»

«Men?» spurte Travis.

«Men ... jeg tror det er noen som på en måte stalker meg.»